

Forfatter: Udrag fra Varulven

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 122.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366237552/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

Kjærlighed, hans eneste Haab og Trøst hænger ved, er grundet paa en Skuffelse og følger et Phantom:

«Eet Ord jeg kunde udsige –
Og Bjerget fuldt fra mit Bryst;
Men o! da kænstes tillige
Min Himmel med al sin Trøst.

Det er kun en Drømmehimmel,
Det er kun en Phantasie;
Men o! med dens Stjernevrimmel
Hvert Glimt af Haab var forbi.

Paa Bjerget jeg taus vil bære
Til alle Bjerge forgaac.
Fred har jeg lært at undvære;
Men Haab og Drøm maae bestaae.»

Endelig talte han selv om Brylluppet, og mellem Jul og Paaske lod han til med den største Iver at ønske det fuldbyrdet. Den Gamle blev sjæleglad. Bruden smilede veemodig og rystede paa Hovedet. Jeg havde den tredie Sondag lyst fra Prædikestolen for Brudeparret. Brudevielsen var bestilt, og den gamle Skovrider havde indbudet mange Brullupsgjester. Aftenen før denne sidst bestemte Brullupsdag saae jeg dem begge sammen i Skovriderhuset. De spille og sang, og deres Stemmers Harmonie smeltede saa deiligt sammen, som to længe adskilte Sjæle, der flyve forenede paa Tonevinger gjennem den salige Himmel. Jeg glædede mig til deres Forening og haabede nu, at hin forstyrende Phantasie ikke længer skulde hindre deres Lykke. Dog den næstsidste Sang, jeg har fra Jægerens Haand og som synes skrevet Natten før Brullupsdagen, har desværre viist mig, at den dybe Dissonants i hans Sjæl endnu ikke havde fundet sin Opløsning. Han fordømmer selv den Lykke, han dog lidenskabelig higer efter, og han tænker atter paa at flye sin Brud, som han dog ikke med fuld Fortrolighed tør aabne sit Hjerte for:

«Jeg hører mit Hjerte banke –
Det selv fordømmer sin Fryd.

Jeg hader min egen Tanke –
Og Synd er min største Dyd.

Af Kjærlighed jeg bedrager –
Jeg flyer den, jeg helst er nær –
Jeg elsker den Sjæl, jeg plager –
Jeg dræber den, jeg har kjær.»

Den sidste Sang er næsten ulæselig og skrevet med Blyant, i Skoven formodentlig:

»Den Svages Vaaben er Klage;
Den Stærke tier og doer.
Jeg klager ei med de Svage:
Jeg hyller min Sorg i Slot.

Tilsidst maa Sløret vel briste –
Da kommer min Sorg for Dag,
Men før jeg den Nød skal friste –
Slaaer Hjerteret sit sidste Slag.»

Da jeg for otte Dage siden kom til Skovriderhuset for at vie det besynderlige Par, fandt jeg et Sørgehuus istedet for et Bryllupshuus. Brudgommen var samme Morgen funden ihjelskudt i Skoven. Bruden overlevede ham kun i tre Dogn. Idag har jeg kastet Jord paa dem begge. Den gamle nedboiede Fader overlever dem neppe længe. Han er dog fattet og rolig. Han spurgte mig forleden, om jeg ikke nok troede, en Varnlv kunde blive saig, naar han selv havde brændt Varnulvemærket ud af sin Pande med Kirkebly. Jeg gruiede ved denne Yttring, der røbede mig en besynderlig Blanding af Vantro og Overtro. Jeg trøster ham saa godt jeg kan og tør. Jeg vilde saa gjerne haabe, at hiiin store Livsdisonants engang vilde opløse sig i en langt skjønnere Harmonie, end selv den, hvori jeg sidst hørte de Elskendes Stemmer ahnelsesfuldt sammensmelte den sidste Aften de saaes her i Verden. Ved Undersøgelsen af Jægerens Lig er det blevet oplyst, at han selv maa have bibragt sig det åræbende Skud. Hans Riffel laae uden Ladning ved hans Side og med aftrukken Laas. En Rendekugle var gaaet ham gennem Panden, og – mon ved Tilfælde eller med Forsæt? –